

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. Nr. 39.

Fjerde Session.

14de Møde.

Tirsdagen d. 2. November.

(Fortf.)

Ballentin (fortsat): Idet jeg altsaa saaledes, med denne Betingelse knyttet til dette Forslag, anseer det for et vigtigt Middel til at bortrydde skadelige Vildfarelser og troer, at det vil bidrage meget til, at Embedsmanden træder mere aabent og offentligt frem, vil jeg understøtte det, naar den Bestemmelse tillige kunde vinde nogen Understøttelse, at en Erklærings Meddelelse ikke kunde gøres til videre Gjenstand for nogen Retsfølgelse, men at Embedsmanden kun var bunden til, ifølge sin Embedspligt, at afgive Erklæring overensstemmende med hans fulde Overbeviisning.

Casse: Naar den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgkreds (J. A. Hansen) har ytret den Mening, at enhver anden Lov igrunden ligesaa godt som den, han har bragt i Forslag, kunde være stiftet til at aabne en Vej, ad hvilken onde Lidenstaber kunne give sig Luft, saa kan jeg rigtig nok ikke være enig med ham deri, men jeg skal ikke tvistes med ham derom; hvorvidt man igjennem den ene eller den anden Lovgivning kan skaffe onde Lidenstaber Spillerum, vil aabenbart berøve paa en mere individuel Opfindsomhed og Evne til at finde, ad hvilken Vej onde Lidenstaber kunne paa den stikreste, bedst ramrende Maade træde frem. Forsaavidt den ærede Rigsdagsmand har meent, at de onde Lidenstaber ligesaa vel kunne øve deres Indflydelse paa Afgivelsen af Embedserklæringer som i den Retning, jeg antydede, saa er jeg fuldkommen overbevist om, at Enhver, der betragter Forholdene saaledes, som de ligge for, vil vide at vurdere det Argument, som den ærede Rigsdagsmand har fundet heri, og jeg haaber, at

det kun vil veie yderst lidet, naar man uden Fordom betragter det. Paa de almindelige Sætninger, den ærede Rigsdagsmand iøvrigt har udtalt, anseer jeg det for overflødigt at inkludere mig, idet denne Sag allerede under de tidligere Discussioner i forrige Session er saa omdebatteret, at det forekommer mig unødvendigt og at ville være trættende for Forsamlingen, hvis jeg søiede Noget dertil. Jeg skal derimod tillade mig et Par Ord i Anledning af de Ytringer, som ere fremsatte af den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti). Han har ligesom stillet i Spidsen for de Argumenter, ved hvilke han vilde godtgjøre Hensigtsmæssigheden af det omhandlede Lovforslag, en Sætning, som jo vistnok lyder overmaade smukt, den, at enhver Ansøger, hvor der er Spørgsmaal om en Naadessag, gjerne vil og bør vide, hvorfor han ikke har faaet det, han ønskede. Det lyder, som sagt, meget smukt, og det var vistnok særdeles ønskeligt, om Alle kunde faae at vide, hvorfor de ikke opnaaede, hvad de ønskede, men dette lader sig nu engang ikke gjøre. Forresten har den ærede Rigsdagsmand i Henseende til dette Punkt indviklet sig i en ganske besynderlig og paafaldende Modsigelse. Han har nemlig, idet han, som sagt, har stillet det i Spidsen, antaget, at, naar man først fik det bragt dertil, at Ansøgeren eller den, der indgav en Klage, kunde see, hvad der blev ytret i vedkommende Embedsmands Erklæring, saa var Sagen klar nok, og saa vidste Paagjældende, hvorfor han ikke fik, hvad han ønskede; men den ærede Rigsdagsmand har i Løbet af sit Foredrag særdeles stærkt udhævet den Omstændighed, at den øverste Autoritet paa ingen Maade er bunden ved, hvad Erklæringerne indeholde, idet det ganske er overladt til den at afgjøre Sagen saaledes, som den finder for godt, uden at tage Hensyn til hvad der er